

razveselilo. Hvala Ti lepa zanj! Včeraj smo zaužili ribo. Prav v slast je šla nam vsem. Nikoli nisem bil kakega vezila tako vesel, kakor sedaj Tvojega!

Srčen pozdrav in poljub Ti pošilja

Tvoj

Tone.

Otroci so bili tega pisma jako veseli. Še dolgo potem so se večkrat razgovarjali o nenavadnem vezilu.

JANKO LEBAN:

Kdor drugim koplje jamo, sam pade vanjo.

mestu K. je živeła Zinka, blaga deklica, a žalibog — slepa. Zaradi njene nesreče so jo omilovali starši in vsi hišni sostanovalci. Ravnali so z njo kar najljubezniveje. Če se je mudila na dvorišču, so otroci izkušali na ta ali oni način ji ustrezati ter jo razveseliti. Natrgali so ji lepo dišečih cvetic. Uboga slepa deklica se je cvetic srčno veselila, čeprav se ni mogla radovati njih lepih barv. Ali pa so jo sočutni otroci vodili na vrt, kjer je poslušala lepo ptičje petje. Izkratka:

skoro vsi v hiši so skrbeli za nesrečno slepo deklico in pazili so na to, da se ji ne pripeti kaka nesreča.

V isti hiši pa je živel lahkomišeln in malopridni deček Bojan. V posebno veselje mu je bilo, če je mogel koga jeziti in žaliti. Bil je tako hudoben, da ni prizanašal niti slepi deklici! Ob vsaki priliki je nesrečnico cukal in dražil.

Nekega dne se je Bojan mudil na dvorišču. Zdajci čuje, da se Zinka pripravlja priti dol. Že večkrat prej je prišla po temnih stopnicah brez vodnika sama v pritličje. Kaj si izmislil Bojan v svoji hudobiji? Stopi v drvarnico, vzame poleno ter ga položi na temno stopnico. Mislil si je: Slepa deklica se spotakne ob poleno in pade.

Hudobni deček postoji ob stopnicah, da vidi, če se posreči njegova namera. Toda dolgo ni bilo Zinke. Zato se naveliča čakati in jo smukne na dvorišče. Tam se je igral s psom ter pozabil na vso stvar.

Mine pol ure ... Bojanov oče odpre okno ter zakliče dečku, naj pride urno gor.

Bojan, radoveden, kaj mu ima povedati oče, zvihra v hišo in po stopnicah navzgor. Toliko pa, da prekorači par stopnic, ko se spodtakne ob Zinki nastavljenemu polenu, pade in si — zlomi nogo!

Na njegovo vpitje prihiti Bojanova mati in prestrašena vidi, kaj se je zgodilo. Tudi stric, ki je stanoval v pritličju, odpre vrata, rado-veden, kaka nesreča se je pripetila.

„O, Bog!“ zakliče mati, „fant si je zlomil nogo. Ubogi Bojan!“

Stric pa je videl na stopnici poleno. Ko je slišal, da se je Bojan spodtaknil ob poleno, se orbne k fantu in hladno reče: „Kdo ve, ali nisi polena sam položil na stopnico? Poznam te, fant!“

Zdaj prihiti tudi prestrašeni oče in fanta odneso v sobo. Urno pošljejo po zdravnika. Mož se je jako trudil, da bi dečku pomagal. Posrečilo se mu je to; vendar je Bojan moral nad mesec dni ostati v sobi in trpeti velike bolečine.

Ljudje v hiši pa ga niso omilovali. Celo tako so govorili: Česar je iskal, to je našel! Kdor drugim koplje jamo, sam pade vanjo!

Modra miška.

Kaj znači tapanje po veži?

Vem: mucika je tu na preži!

*A v luknji miška mi leži,
na varnem mirno, sladko spi.*

*Ko prebudi se, mačko vgleda
in prav oprezna je seveda.*

*„Oj, mucika, iskren pozdrav!
Kaj iščeš tukaj pravzaprav?“*

*Aha, že vem: ljubó in milo
bi dobro bilo ti kosilo!*

*Še mene bi lotila se,
z menoj bi pogostila se!*

*Eh, ljuba, dobra mačica,
res: mehka ti je tačica,*

*saj z njo si, tetka moja orla,
sestrico mnogo mi odrla!*

*Ti laskati se znaš izborno,
da miško preslepiš uborno.*

*Pri meni pa je vse zaman,
ne grem iz luknje ti na plan!*

*Le pojdi rajša mi na krov
tja na vrabiče mi na lov.*

*Seve, če zviti ti vrabiči
ne odfrčijo pri tej prič! . . .“*

*Tako je miška govorila,
iz mucike je norca brila.*

*A muciko tako je sram,
da brž popiha jo drugam. —*

Janko Leban.

